

เส้นทาง

จอมปราชณ์ (๑)

ผู้ทำบุญแล้วย่อมบันเทิงในโลกนี้
ละไปแล้วย่อมบันเทิงในโลกหน้า
ชื่อว่าย่อมบันเทิงในโลกทั้งสอง
เมื่อมองเห็นความบริสุทธิ์แห่งกรรมของคนแล้ว
ย่อมบันเทิงปราโมทย์ยิ่งๆ ขึ้นไป

๕๐๘

การสั่งสมบารมีให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ได้ ต้องอาศัยความเป็นมนุษย์เท่านั้นถึงจะสร้างบารมีได้เต็มที่ เมื่อเราเกิดมาแล้วรู้ว่าจุดหมายปลายทางของชีวิต คือการสร้างบารมีเพื่อมุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ควรใช้เวลาที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดนี้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด มองวันเวลาเป็นประดุจสมบัติอันล้ำค่าของชีวิตที่จะสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ไม่ได้อีกแล้ว การประพฤติปฏิบัติธรรมหมั่นฝึกฝนอบรมใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์เป็นจุดสูงสุดที่ทุกๆ คนต้องปฏิบัติควบคู่ไปกับการสร้างบารมีจะทอดทิ้งสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งสำคัญกับเราทั้งหลายเนื่องจากเราเกิดมาสร้างบารมี

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ผู้ทำบุญแล้วย่อมบันเทิงในโลกนี้ ละไปแล้วย่อมบันเทิงในโลกหน้า ชื่อว่าย่อมบันเทิงในโลกทั้งสอง เมื่อมองเห็นความบริสุทธิ์แห่งกรรมของตนแล้ว ย่อมบันเทิงปราโมทย์ยิ่งๆ ขึ้นไป”

บุญเป็นที่พึงของสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า คราใดที่เรานึกถึงบุญกุศลที่ได้ทำไว้ ย่อมมีความปีติเบิกบานใจ และบุญก็ทับทวีมากยิ่งขึ้น ส่วนบาปจะมีผลเผ็ดร้อนเป็นความทุกข์ทรมาน คนพาลผู้มีความเห็นผิดจะไม่ซาบซึ้ง

เส้นทางจอมปราชญ์ (๘)

๕๐๕

ถึงผลของกรรมชั่วที่ตัวเองได้กระทำไว้จนกว่ากรรมนั้นจะผลิผล เมื่อบาปยังไม่ให้ผล ก็หลงเข้าใจผิดคิดว่า ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ความเข้าใจอย่างนี้ ถือได้ว่าเป็นความหลงผิดอย่างร้ายแรง เพราะทำดีต้องได้ดีจริง ทำชั่วต้องได้ชั่วจริง นี่เป็นความจริงแท้แน่นอน

ความสงสัยที่ทำให้เกิดความไขว้เขวนั้น ไม่ใช่เกิดขึ้นเฉพาะในยุคปัจจุบันนี้เท่านั้น แม้ในอดีตก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว คือคำถามที่เกิดขึ้นในใจของพระยามิลินท์ที่หลวงพ่อนำมาเล่าให้พวกเราฟังติดต่อกันหลายครั้ง ในครั้งนี้ก็มีคำถามคำตอบที่น่าสนใจ คือ *พระยามิลินท์ท่านได้ตั้งปัญหาถามพระนาคเสนว่า “ข้าแต่พระนาคเสน พระคุณเจ้าได้เคยบอกว่า กุศลกรรมมีกำลังกล้ากว่าอกุศล โยมได้ฟังและยังไม่อยากปลงใจเชื่อ เพราะโยมเชื่อว่า อกุศลน่าจะมีกำลังแรงกว่ากุศล

เพราะพวกมนุษย์ทั้งหลายในโลกนี้กระทำปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร มุสาวาท ขำชาวบ้าน ขำคนเดินทาง และหลงเขาเอาไปขำเสีย ย่อมถูกลงโทษด้วยการถูกจองจำบ่วง ตัดมือตัดเท้าตัดศีรษะบ้าง หากทำกุศลในกลางวัน บางครั้ง

*มิลินทปัญหา (ฉบับแปลโดย ปุ้ย แสงฉาย)

ก็ถูกจับในกลางคืนหรือบางทีวันสองวันก็ได้รับผลแห่งการกระทำ ความชั่วนั้นแล้ว

พวกมนุษย์ทำอกุศลกรรมนั้น ย่อมได้ผลเป็นทิฏฐธรรม-เวทนียกรรม คือได้ผลทันตาเห็น ฝ่ายมนุษย์ผู้กระทำกุศล เช่น บางพวกถวายทานแก่ภิกษุหนึ่งรูป สองรูป จนกระทั่งเป็นหมื่น เป็นแสนรูป บางพวกก็รักษาศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ เป็นประจำ บางกลุ่มรักษาศูโบสถศีล พวกมนุษย์เหล่านั้น ได้รับผลบุญ ปัจจุบันทันตาเห็นเช่นนี้มีอยู่หรือไม่”

พระนาคเสนจึงตอบว่า “มหาราช ผู้ที่ตั้งใจทำความดีแล้วได้ผลปัจจุบันทันตาเห็นมีอยู่ ๔ คน คือ พระเจ้ามณฑาตุราช พระเจ้าเนมิราช พระเจ้าสาธินราช และนายติณบาล ขอถวายพระพร” พระยามิลินท์ได้ฟังดังนั้นก็ยังไม่พอพระทัยจึงแย้งว่า “บุคคลที่พระคุณเจ้ากล่าวอ้างมานั้น เป็นเรื่องที่เกิดก่อนสมัยพุทธกาล ไม่รู้จะเท็จจริงสักแค่ไหน เอาเฉพาะในยุคสมัยที่พระพุทธองค์ทรงพระชนม์อยู่ มีใครบ้างที่ทำบุญแล้วได้ผลบุญ ปัจจุบันทันตาเห็น เป็นมหาเศรษฐีรวยอัครรยในชาตินั้นเลย”

พระนาคเสนเถระจึงวิลัชนาแก้ไปว่า “เมื่อครั้งสมเด็จพระบรมศาสดายังทรงพระชนม์อยู่นั้น คนที่ทำบุญแล้วได้บุญ ปัจจุบันทันตาเห็นมีอยู่ ๖ คนด้วยกัน คือ นายปุลณณะได้ถวาย

เส้นทางจอมปราชญ์ (๘)

๕๑๑

ภักตอาหารแด่พระสารีบุตรเถระ ก็ได้เป็นปุณณกเศรษฐีในวันนั้น มารदानายโคบาลเป็นหญิงผู้ประกอบด้วยศรัทธา เอาผมของตัวเองไปขายได้ทรัพย์ ๘ กหาปณะ แล้วเอาทรัพย์นั้นไปซื้ออาหารมาใส่บาตรพระมหาจักจายนเถระก็ได้ผลในปัจจุบัน บุญส่งผลให้นางได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าอุเทนในวันที่ถวายอาหารนั้น

นางสุปปิยาอุบาลิกาเอามิดเดือนเนื้อขาของตนเอง แกงถวายพระภิกษุใช้ ในวันรุ่งขึ้น บาดแผลที่เดือนหายสนิท ไม่มีแม้กระทั่งรอยแผลเป็น ส่วนนางมัลลิกาได้ถวายขนมกล้วยเพียง ๔ ก้อน แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ได้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศลในวันนั้นเช่นกัน นายสุนนมาลาการถวายดอกมะลิ ๘ กำมือ บุษาพระพุทธรเจ้า ก็ได้สมบัติมากมายที่พระราชาพระราชทานให้ ส่วนพราหมณ์เอกสภาฏก็ได้ถวายผ้าห่มที่มีอยู่ผืนเดียว บุษาธรรมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ได้รับพระราชทานสิ่งของมีค่าอย่างละ ๘ อย่างในวันนั้น คนกระทำกุศลแล้วได้รับผลประจักษ์รวม ๖ คนด้วยกัน ขอเจริญพร”

พระยามิลินท์ได้ฟังเช่นนั้นก็นึกกระหึ่มอยู่ในใจ เพราะมองเห็นช่องทางที่จะทำให้พระเถระจนด้วยคำพูด จึงตรัสว่า “ข้าแต่พระนาคนเสน ขนาดในศาสนาของพระพุทธรเจ้าของเรานี้ มีคนทำบุญได้ผลทันตาเห็นเพียงแค่ ๖ คนเท่านั้น โยมจึงมีความ

๕๑๒

มันใจยิ่งขึ้นไปว่า อกุศลนี้มีกำลังกว่ากุศลแน่แท้ คนที่กระทำ อกุศลเห็นผลทันตามีมากต่อมาก เพราะทำครั้งหนึ่ง ๑๐ คนก็มี ๑๐๐ คนก็มี เหมือนทหารของพระราชารบกัน ต่างคนก็ต่าง อยากจะเข่นฆ่าประหัตประหารจึงเกิดความเสียหายมากมาย ก็เพราะว่าอกุศลให้ผลทันตา ข้าแต่พระนาคเสน ท่านเคยได้ยิน หรือไม่ ที่พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ถวายอสทิสทาน”

พระนาคเสนจึงตอบไปว่า “อาตมาก็ได้ฟังอยู่มหาบพิตร” พระยามิลินท์จึงตรัสต่อไปว่า “แล้วเป็นอย่างไรเล่า พระคุณเจ้า ขนาดถวายอสทิสทานที่ไม่มีทานใดเหนือกว่า ได้ผลในปัจจุบัน ทันตาเห็นหรือเปล่า” พระนาคเสนตอบว่า “ขอถวายพระพร มหาบพิตร พระเจ้าปเสนทิโกศลถวายอสทิสทานจะได้ผลทันตา เห็นก็ได้” พระยามิลินท์ได้โอกาสจึงรุกรถามต่อไปว่า “อสทิสทาน ในครั้งนั้น ขึ้นชื่อลือชาปรากฏไปทั่วภพ แล้วเหตุไรเล่าจึงไม่ได้ผลทันที”

พระนาคเสนได้ถวายวิสัชนาไปว่า “มหาบพิตร อกุศลมี ผลน้อยจึงให้ผลเร็ว กุศลมีผลมากจึงให้ผลช้า เหมือนข้าวเบากับข้าวสาลี ข้าวเบานั้นมักอยู่ในปัจจุบันตชนบท หว่านลงในนา เดือนเดียวก็ได้ผล แต่ว่าได้ผลน้อย ส่วนข้าวสาลี ๖ เดือน หรือ ๕ เดือนจึงให้ผล แต่ได้ผลมากกว่ากันหลายเท่าหนัก”

เส้นทางจอมปราชญ์ (๘)

๕๑๓

พระยามิลินท์เมื่อได้สดับเช่นนั้นก็ยังไม่หายสงสัย ได้ตรัสต่อไปว่า “พระคุณเจ้าทำไมแก้ปัญหาว่า ออกุศลให้ผลเร็วแต่ได้น้อยเล่า โยมเห็นว่า คนทำอกุศลได้ผลเร็ว ก็เพราะมีกำลังแรงเหมือนนักรบลงสู่สงครามปราบปรามข้าศึกจนราบคาบ ย่อมมีชื่อเสียงเกียรติยศระบือไปว่า เก่งกล้าสามารถ ยากจะหาใครปราบได้ หมอคนใดรักษาโรคหายได้รวดเร็วฉับไว เป็นผู้เก่งกล้าสามารถ ย่อมได้รับการยกย่องว่าเป็นหมอชั้นเยี่ยม ออกุศลมีผลเร็วเหมือนอุปมานั้น โยมจึงมีความเห็นว่า ออกุศลมีผลเร็วแรงกว่า”

พระนาคนเสนจึงถวายเป็นวิสัชนาต่อว่า “มหาบพิตร กุศลกับอกุศลให้ผลเป็นทิวฏฐธรรม และลัมปรายภพเหมือนกัน แต่กุศลแรงกว่า การที่คนทำความผิดแล้วถูกลงโทษจะสรุปว่าเป็นทิวฏฐธรรมเวทนิยกรรมที่จะพึงเสวยในปัจจุบันนี้ยังไม่ได้ ด้วยว่าสิ่งนี้เป็นราชบัญญัติ เป็นกฎหมายสำหรับประชาชน ใครทำผิดก็ลงอาญา ถ้าจะตั้งกฎหมายบังคับว่า บุคคลใดก็ตาม ตั้งอยู่ในศีล ๕ เป็นประจำ จะมีการพระราชทานยศถาบรรดาศักดิ์ ใครรักษาอุโบสถศีล จะพระราชทานให้ยิ่งกว่านั้น กฎหมายอย่างนี้มีหรือไม่มหาบพิตร”

พระยามิลินท์ตอบว่า “กฎหมายที่ว่านั้น ไม่มีหรอกพระคุณเจ้า” พระนาคนเสนจึงสรุปว่า “เพราะกฎหมายไม่มี คนที่ทำกุศลจึงไม่ได้ผลทันตาเหมือนคนที่ทำอกุศล ถ้าจะกล่าวถึงผล

เป็นสัมปรายภพแล้ว กุศลนั้นมีกำลังมากกว่ากุศลอย่างนี้แล”
พระยามิลินท์เมื่อได้สดับเช่นนั้นก็ให้สาธุการพระเถระว่า “สมเป็น
นักปราชญ์ในพุทธศาสนาจริงๆ”

เราจะเห็นว่ากุศลธรรมมีกำลังมากกว่ากุศลธรรม
ยิ่งถ้าตัวเราได้ทำบุญใหญ่ที่เป็นมหัคคตกุศลแล้ว ผลบุญก็จะ
เกิดขึ้นโดยเร็วพลัน แต่บางคนแม้ทราบว่าการกุศลมีกำลังมากกว่า
อกุศล คนส่วนใหญ่ก็มักจะใจร้อน เมื่อสั่งสมบุญอะไรไว้แล้ว มัก
อยากจะให้บุญส่งผลเร็ว ฉะนั้นถ้าอยากให้น้ำบุญส่งผลเร็ว ก็ต้อง
ทำให้ถูกหลักวิชา และต้องถูกเนื้อนาบุญ อยู่แห่งทะเลบุญนั้น
อยู่ในกลางตัวของเรา คือศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งจะเป็น
แหล่งที่เชื่อมโยงกับกระแสธารแห่งบุญ ที่หลั่งไหลมาจากอายต-
นนิพพาน ถ้าหากเราหมั่นทำใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ หยุดหนึ่งจน
เข้าไปพบกับผู้มีความบริสุทธิ์ภายในคือพระธรรมกาย เวลา
ทำบุญอะไรก็จะได้ผลเกินควรเกินคาดเป็นอสงไขยอัปมาณัง
การทำใจให้ใสบริสุทธิ์เป็นประจำ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องฝึกฝน
กันไปทุกวัน ดังนั้น ให้หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกวัน จนกว่าจะ
เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

